ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 559 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΕΜΠΤΗ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἁπαξ ἡ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σήμερον πωλεῖται

ἀντὶ **10** λεπτῶν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ διανέμεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς τὸ **Γ'** φυλλάδιον

ΤΩΝ ΚΡΗΤΙΚΩΝ ΓΑΜΩΝ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Δρέσδη, τῇ 4 Σεπτεμβρίου.

Δέκα τρία ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς μάχης τοῦ Σεδάν. Ἐν τούτοις ἡ 2 Σεπτεμβρίου δὲν ἐλησμονήθη. Ἁπανταχοῦ τῆς Γερμανίας ἑορτάζεται αὕτη καὶ δὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ οὐκ ὀλίγου. Ἐν τούτοις τὴν φορὰν ταύτην ἐν Δρέσδῃ τοὐλάχιστον δὲν ἑωρτάσθη, ὡς συνήθως. Τὴν προθυμίαν τῶν κατοίκων πρὸς τὸ πανηγυρίσαι αὐτὴν ἀπεψύχρανεν ἡ κακὴ τῆς ἀτμοσφαίρας κατάστασις. Βροχὴ καὶ ἄνεμος σφοδρὸς ἐκώλυσαν τὴν σύρροιαν καὶ κατ' ἐμὲ τοὐλάχιστον αἴτιος τούτου ἐστὶ ὁ ἀριθμὸς 13. Ὁ ἀπαίσιος οὗτος ἀριθμὸς ἀπέδειξε καὶ αὖθις, Κύριος οἶδε ποσοστὴν μέχρι τοῦδε φορὰν, τὴν προδοτικὴν καὶ κακεντρεχῆ αὐτοῦ δύναμιν. Ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ἐπήρεια αὐτοῦ θὰ περιορισθῇ ἐν τούτῳ καὶ μόνῳ τῷ κατορθώματι καὶ ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ διαταράξῃ τὴν τόσον ποθητὴν ἐν Εὐρώπῃ εἰρήνην.

Ἡ λέξις εἰρήνη φέρεται πλέον εἰς τὰ στόματα πάντων. Ὁ προστάτης δ' ἄγγελος αὐτῆς εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Γερμανία. Καὶ δὲν εἶνε κακὸς προστάτης. Στρατὸς φοβερὸς, συμμαχία ἀκράδαντος, σύνορα ὠχυρωμένα καὶ δυσπρόσιτα ἐπιβάλλουσι σεβασμὸν τοῖς πᾶσι, ἰδίᾳ τοῖς κληρονομικοῖς ἐχθροῖς, καὶ ἑλκύουσι περὶ τὸ σῶμα τῆς κραταιᾶς ταύτης δυνάμεως καὶ τοὺς μικροὺς ἐκείνους δορυφόρους τῆς Ἀνατολῆς, οὓς ἄλλοτε ἐδέσμευε καὶ ἐκράτει ὑπὸ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ ὄνυχας ὁ δικέφαλος ἀετὸς τῆς Ρωσίας.

Οὕτω ὁ βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας προσῆλθεν, ἵνα ὀμόσῃ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν γηραιὸν αὐτοῦ συγγενῆ, ὁ δὲ τῆς Σερβίας ἀφικνεῖται ὁσονούπω, ἵνα ἀπολαύσῃ τῶν περιποιήσεων τῆς Γερμανικῆς αὐλῆς, ἐξ ὧν φοβοῦμαι μὴ μεθυσθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τῆς χώρας του καὶ θυσιάσῃ αὐτὰ πρὸ τοῦ βωμοῦ ὀλίγων ὡραίων λέξεων καὶ ἐπιτετηδευμένης ἐκτάκτου φιλοφροσύνης. Εἰς ὁπόσον καλλιτέραν εὐτυχῶς θέσιν εὑρίσκεται ἡ μικρά μας Ἑλλὰς*), ἥτις ἐπὶ τέλους ἀπετίναξεν ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτῆς τὴν ἐξωτερικὴν τῆς διπλωματίας τυραννίαν, ἥτις ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐσάλευε τὸ μικρὸν σκάφος μας καὶ ἦγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον ἀντίθετον τῆς πολιτικῆς πόλον!

Ἀλλ' ἐνῷ τὴν Ἑλλάδα δὲν δύναται νὰ τὴν ἑλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν ὁ μαγνήτης τῆς Γερμανίας, τοῦτο χάρις εἰς τὴν ἀντενέργειαν τῶν λοιπῶν τῆς Εὐρώπης μαγνητῶν, μετὰ πολλῆς σχετικῶς εὐχερείας ἑλκύει σώματα πολλῷ μείζονα τοῦ ἡμετέρου Κράτους, οἷον τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἱσπανίαν. Ἀμφότεραι αὗται αἱ δυνάμεις στρέφουσι τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐξ αὐτῶν, ἐὰν πιστεύσωμεν τὰ θρυλλήματα εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν Αὐστρογερμανικὴν συμμαχίαν, ἡ δὲ Ἱσπανία ἀποστέλλει τὸν μονάρχην αὐτῆς ὅπως συνομολογήσῃ συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, κατά τινος ἄρά γε; Ἀναμφιβόλως κατὰ τῆς Γαλλίας. Οὕτω οἱ κραταιότεροι τῶν μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης συνεννοοῦνται καὶ συνάπτουσι συμμαχίας, αἵτινες καὶ τὴν Ρωσίαν μὲν ἐπασχολοῦσιν, ἰδίᾳ ὅμως τὴν Γαλλίαν. Περίεργα ἀληθῶς εἰσι τὰ στοιχεῖα, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ποικίλην ταύτην συμμαχίαν. Πρῶτον ἡ Γερμανία, ὁ ἰσχυρότερος τῶν συμμάχων, εὑρίσκεται εἰς δεινοτέραν σχεδὸν θέσιν. Φοβεῖται τὸν χείμαρρον τῶν πανσλαβιστῶν καὶ ἐνισχύει τὸν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν παρὰ τὰ ρωσικὰ σύνορα. Ἀνησυχεῖ ἕνεκα τῶν ἀκαταπαύστων παρασκευῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῶν δυσχερειῶν, ἃς παρασκευάζει αὐτῇ τὸ δυσκατόρθωτον ἔργον τῆς ἐκγερμανίσεως τῶν δύο γαλλικῶν πέραν τοῦ Ρήνου ἐπαρχιῶν, καὶ προσπαθεῖ δι' ἄρθρων ἐφημερίδων νὰ καταπλήξῃ καὶ πτοήσῃ τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς ὀλίγον ἐπιτυγχάνει. Καὶ θέλουσα δὲ δὲν δύναται νὰ τρέφῃ πολλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν Αὐστρίαν. Διότι βλέπει ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτῆς εἶνε ὕπουλος. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ Αὐστρία κύριον ἐπιδιώκει σκοπὸν τὴν παραγκώνισιν καὶ ἐξασθένισιν τοῦ Γερμανικοῦ στοιχείου ἐν ταῖς χώραις αὐτῆς καὶ προσπαθεῖ διὰ τῶν προσχωρήσεων καὶ συγκαταβάσεων αὐτῆς πρὸς τὰς διαφόρους ἐθνικότητας νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ κατὰ τῶν Γερμανῶν μῖσος καὶ σχηματίσῃ οὕτω προπύργιον κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ χειμάρρου, ὅπερ ὁ χρόνος καὶ μόνος θ' ἀποδείξῃ κατὰ πόσον ἔσται ἱκανὸν ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς γερμανικὰς ἐπιδρομάς. Οὕτω ἡ Γερμανία, ἡ τό γε νῦν ἔχον γαυριῶσα ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ καὶ λαμπρᾷ θέσει, ἣν κατέχει

* Σ. Σ. Εἶνε ζήτημα ἂν τὸ τοιοῦτο ἦνε σημεῖον δυνάμεως ἢ ἀδυναμίας, ἔνδειξις ἐγέρσεως ἢ καταπτώσεως.

ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ χορείᾳ, δὲν κάθηται ἐπὶ ῥόδων, ἀλλ' ἐπὶ τριβόλων καὶ ἀκανθῶν. Τούτου δ' ἕνεκα τὴν μόνην ἡσυχίαν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης, δι' ἑαυτὴν καὶ τὴν Εὐρώπην, εὑρίσκει ἐν τῷ γαλλικῷ πολιτεύματι κυρίως καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τόσον κατηγορουμένῃ προσφερομένῃ Αὐστρογερμανικῇ συμμαχίᾳ. Ἐν ὅσῳ ἐν Γαλλίᾳ διατηρεῖται ἡ Δημοκρατία, ἕνεκα τοῦ προσκαίρου καὶ ἀστάτου τῶν ὑπουργείων της, οὐδεμία τῶν μοναρχικῶν Κυβερνήσεων ἐπιζητεῖ τὴν συμμαχίαν τῆς Γαλλίας, ἵνα θραύσῃ τὴν ὀρθὴν τῆς Γερμανίας καὶ ἀποπλύνῃ τὰς ἥττας καὶ τὸ αἶσχος τοῦ 1866, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐν Γαλλίᾳ μοναρχικὴ Κυβέρνησις. Ἀλλ' ἡ Γαλλία προτιμᾷ νὰ περιμείνῃ, νὰ περισυλλεγῇ, νὰ διαθέτῃ τὰς δυνάμεις αὐτῆς εἰς εὐγενεστέρους καὶ ἡμὲ ἀγῶνας ἐν ἀπωτάτῃ ἐσχατιᾷ, ἐν οἷς θραύουσα τὴν βαρβαρότητα εἰσάγει τὸν πολιτισμὸν, παρὰ νὰ ῥιψοκινδυνεύῃ εἰς ἐπιχειρήσεις, κατατριβούσας φρικτὰ τὰς δυνάμεις δύο ἐκ τῶν μᾶλα πεπολιτισμένων κρατῶν πρὸς κόρεσιν ἁπλῶς παθῶν ἀνοήτων καὶ ἀσυγγνώστου φιλοδοξίας.

Ἡ Αὐστρία, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ἐπιδιώκει πολιτικὴν μᾶλλον ἀντιγερμανικήν. Οἱ Γερμανοὶ παραγκωνίζονται, οἱ Βοεμοὶ καὶ οἱ Οὐγγροὶ προτιμῶνται, οἱ Πολωνοὶ τῆς Γαλικίας καθίστανται αὐτόνομοι, ἐν φένει παρέχονται ἐλευθερίαι συνταγματικαὶ πρὸς τοὺς ὑπηκόους, οἷων στερεῖται μέχρι τοῦδε ἡ κλεινὴ Γερμανία. Ἀλλὰ καὶ οὕτω πράττουσα δὲν ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ της. Ὑπάρχουσιν οἱ δυσηρεστημένοι παρὰ τὰ ἰταλικὰ σύνορα, ταρσχαὶ καταμαστίζουσι τὴν χώραν νῦν ἐν Κροατίᾳ καὶ ἡ Βοσνία οὐκ ὀλίγα παρέχει πράγματα τῇ Αὐστρίᾳ. Οἱ δὲ ἐν Αὐστρίᾳ Γερμανοὶ μένα πνέουσι καὶ ἐν τούτοις πιστεύουσιν ὅτι ἡ συμμαχία τῆς Αὐστρίας καὶ Γερμανίας εἶνε ἀκράδαντος. Ἐὰν ἡ Γερμανία σκοπῇ νὰ βοηθήσῃ τὴν Αὐστρίαν ἐν περιπτώσει πολέμου κατὰ τῆς Ρωσσίας, ἔχει καλῶς. Ἐὰν ὅμως τοὐναντίον ἡ Γερμανία προσδοκᾷ παρὰ τῆς Αὐστρίας ἐπικουρίαν ἐν ᾗ περιπτώσει ἔλθῃ εἰς ῥῆξιν πρὸς τὴν Ρωσσίαν, τότε ἡ συμμαχία καταπίπτει ἀφ' ἑαυτῆς, διότι ἡ Αὐστρία δὲν εἶνε τόσον μώρη, ὥστε νὰ παρίδῃ ὅτι ἡ Ἰταλία εἶνε ὀπισθέν της καὶ ὅτι καὶ οἱ Ρωμοῦνοι δὲν φρονοῦσι φίλα αὐτῆς. Ἐν τῷ συμφέροντι οὐχ ἧττον τῆς Αὐστρίας ἔγκειται νῦν νὰ παραιτηθῇ πρὸς τὸ παρὸν πάσης ἐπεκτάσεως αὐτῆς πρὸς νότον ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Ἄιμου, διότι φόβος μὴ ὡς ἐκ τούτου ἔλθῃ εἰς ῥῆξιν πρὸς τὴν Ρωσσίαν, ἐν ταιαύτῃ δὲ περιπτώσει πιθανὴ ὑπάρχει ἡ ὑπόνοια ὅτι ἡ Γερμανία ἀντὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν Αὐστρίαν, τοὐναντίον θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως ἵνα καταλάβῃ μέρη Αὐστριακά, καὶ δὴ αὐτὴν τὴν Οὐγγαρίαν, ἧς τὰς ἀπεράντους εὐφόρους πεδιάδας ἀπὸ πολλοῦ ἐπορθαλμιᾷ, κρίνουσα αὐτὰς λίαν καταλλήλους διὰ ψερμανικὰς ἀποικίας. Οὕτω οἱ σκοποί, οὓς ἐπιδιώκει ἡ πολιτικὴ ἑκατέρας τῶν δύο τούτων δυνάμεων εἰσὶ τόσον διάφοροι, ὥστε ἀποδαίνει ἀδύνατος ἡ ἀμοιβαία εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ σύμπραξις. Δὲν θ' ἀπατηθῇ ἄρα τις, παραδεχόμενος ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἐσχάτως λαβοῦσα χώραν συνέντευξις ἐν Salzburg τοῦ κ. Βίσμαρκ μετὰ τοῦ Αὐστριακοῦ κ. Καλνόκου ἀφεώρα μᾶλλον ζητήματα ἰδιαιτέρας φύσεως, ὡς λ. χ. τὸ τοῦ Δουνάβεως καὶ τὸ τῆς ἐμπορικῆς συνθήκης, παρὰ τὴν παράτασιν τῆς πιστευομένης γραπτῆς συμμαχίας. Τὸ πολὺ θ' ἀντηλλάγησαν φιλόφρονές τινες ἴσως σκέψεις ἐπὶ τοῦ θέματος, χωρὶς νὰ στερεώσωσι ἰσχυρόν τινα καὶ ἐπίφοβον δεσμόν.

Ἡ πλησίασις τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἱσπανίας πρὸς τὴν Γερμανίαν δὲν ἐξηγεῖται βεβαίως ἄλλως, ἢ ὅτι τὰ δύο ταῦτα Κράτη θέλουσι ν' ἀποδείξωσι τῇ Γαλλίᾳ ὅτι δὲν φρονοῦν φίλα αὐτῇ, διότι αὕτη τυγχάνει ἑστία τῶν δημοκρατικῶν ἐκείνων ἰδεῶν, αἵτινες ἐπαπειλοῦσι νὰ κατακλύσωσι τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπιφέρουσι ταραχὰς καὶ ἐπαναστάσεις τῶν ὑπηκόων των. Τὸ πολὺ πόνατό τις νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ἀντιζηλίαν τῆς Ἰταλίας, βλεπούσης τὴν Γαλλίαν ἐπεκτεινομένην ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Ἡ Γερμανία, ἥτις κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα ἀπέστειλεν εἰς ξένην πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου κατοίκων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σρριγώντων καὶ φιλέργων, δὲν θὰ ἔπραττεν ἀρά γε κάλλιον νὰ παραιτηθῇ τοῦ δεινοῦ τῆς ἐκγερμανίσεως τῶν δύο γαλλικῶν ἐπαρχιῶν καὶ νὰ καταγίνῃ εἰς σύστασιν ἀποικιῶν, δι' ὧν καὶ το ἐμπόριον αὐτῆς μᾶλλον θ' ἀνέπτυσσε κσὶ εἰς τὰς τόσας θυσίας τῆς ὀχληρᾶς στρατοκρατίας δὲν θὰ ὑπεβάλλετο καὶ σγετικῶς πολλῷ ἡσυχωτέρα θὰ ἦτο ὡς πρὸς τὰ σχέδια τῆς Γαλλίας; Δυστυχῶς ἡ φιλοδοξία μεθύει πολλάκις καὶ τὰς κεφάλας καὶ τῶν μᾶλλον νηφαλιωτέρων ἀνθρώπων ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὗτοι ἀποτυφλοῦνται καὶ ἐκθαμβούμενοι ὑπὸ τῆς προσωρινῆς αἴγλης δὲν βλέπουσι τὴν ὄπισθεν αὐτῆς κρυπτομένην καταστρεπτικὴν καταιγίδα. Ἂς εὐχηθῶμεν ὅτι ὁ ἐφιάλτης τῆς στρατοκρατίας, ὁ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ ἅπασαν τὴν γηραιὰν Εὐρώπην πιέζων δὲν θὰ ἐπικρατήσῃ πολύ, ἀλλὰ θ' ἀναγκασθῇ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ὀσημέραι διεδηλωτέραν γιγνομένην δυσμένειαν τῶν λαῶν καὶ τὴν ριψεπιρνιαὴν ἐκείνην ὁρμὴν, ἣν ἡ μεσαία τάξις παντὸς ἔθνους καὶ Κράτους πάντοτε ἐπόθησε καὶ ἐξέφρασε.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τέλος πάντων ἰδοὺ ὅτι αἱ φωναί μας εἰσηκούσθησαν καὶ ἐσταλη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὁ κ. Τιμολέων Ἀργυρόπουλος εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ Διεθνῆ Ἠλεκτρικὴν ἔκθεσιν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Ἀργυρόπουλος θέλει χρησιμοποιήσει πρακτικῶς τὴν ἀποστολήν του καὶ μελετήσει ἐκ τίνων συστημάτων δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ δῆμοι καὶ αἱ πρωτεύουσαι καὶ ἡ βιομηχανία καὶ ἡ διδασκαλία τῆς Φυσικῆς κτλ. ἐν Ἑλλάδι.

Βλέπετε τί κακὸ γίνεται εἰς τὰς ἐπαρχίας; Βλέπετε πόσαι ὑπάρξεις θυσιάζονται διὰ τῆς εὐλογίας; πόσαι ἄλλαι διὰ τῶν φόνων καὶ τῶν ἐγκλημάτων; πόσαι διὰ τῶν φυλακῶν καὶ πολλάκις ἐντος τῶν φυλακῶν; Ἀκούετε τί μᾶς γράφει ὁ ἐκ Σπάρτης ἀνταποκριτής μας; Καθ' ἡμέραν νὰ ἀποθνήσκουν δέκα δώδεκα ἐξ εὐλογίας, νομαρχοῦντος τοῦ *νεαροῦ* φίλου μας καὶ φιλοσόφου κ. Πλαστήρα; Βλέπετε τί μᾶς λέγει ὁ ἐκ Γυθείου; Σαράντα παιδάκια ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, ἐν πόλει μολις τρισχιλίων κατοίκων; Ἔπειτα θέλομεν στρατὸν, πληθυσμὸν, ἐργάτας! Ἡμεῖς ὄχι μόνον δὲν φροντίζομεν νὰ θεραπεύσωμεν τὸ μέγα κακὸν τῆς ἐσωτερικῆς ὀλιγοστεύσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλ' οὐδὲ γνωρίζομεν ἀκριβῶς τί κακὸν μᾶς γίνεται, ἀφοῦ κράτος, ὡς ἀξιοῦμεν, πεπολιτισμένον, Στατιστικὴν δὲν ἔχομεν, ἀλλ' ἔχομεν Λοιωτατον Καζάζην!

Ἔρχονται ἀλλεπάλληλα τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ τῆς λαοφθόρου κυβερνήσεως ἀποτελέσματα. Περὶ τῶν ζυθοπωλείων εἴπομεν ἤδη ὅτι ἔκλεισαν καὶ κλείουν, στρυμωγμένων τῶν διευθυντῶν καὶ μὴ τολμωντων νὰ ἴδωσι τὰ ἑβραϊκὰ μούτρα τοῦ κ. Δεμάθα. Ἤδη καὶ τὰ καπνοπωλεῖα θὰ ἐλαττωθῶσιν εἰς τὸ ἥμισυ. Μόνον εἰς τὰ Χαφτεῖα ποὺ εἶνε δεκαπέντε καπνοπωλεῖα, θὰ μείνουν ἴσως ἑπτά· ἤδη ἐκλεισε τὸ τοῦ Καρρέρη καὶ τὸ ὑποκατάστημα Βάθη· συντελοῦσιν εἰς τοῦτο πολλὰ καὶ τὰ ἑξῆς. Οὕτω ἡ δυστυχία θ' ἀρχίσῃ περιφερομένη τοὺς δρόμους, καὶ ἀλλοίμονον! εἰς τὴν ξηρὰν κεφαλὴν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Λύσιν δικάζεται ἡ περίφημος *δίκη Σκουζέ*.

Ὁ καταναγκαστικὸς ἐμβολιασμὸς ἐν Πειραιεῖ ἤρχισε πάλιν ἐν Πειραιεῖ καὶ χαλαροῦται, ἐπὶ τῶν δύο ἀποσθέντων κυρίων Διομήδους καὶ Βραχνοῦ τοῦ πρώτου ἐμβολιάζοντος, τοῦ δευτέρου δ' ἀρνηθέντος ἕνεκα πληθώρας ἐργασιῶν.

Φαίνεται ὅτι οἱ Κρῆτες ἐννοοῦν τὸν θάνατον, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν νεκροψίαν. Οὕτως οἱ συγγενεῖς τῶν δύο δυστυχῶν ἀδελφῶν Κρητῶν οἵτινες εὗρον τὸν θάνατον εἰς τὸ βάθος ἑνὸς φρέατος ἐξ ἀσφυξίας ἀντέστησαν κατὰ τοῦ ἰατροῦ θέλοντος νὰ ἐνεργήσῃ νεκροψίαν· ἐπικαλεσθέντος δὲ τούτου τὴν συνδρομὴν τῆς ἐξουσίας, οἱ συγγενεῖς ἐπυροβόλησαν κατὰ τῶν ὀργάνων, κυρίως δὲ κατὰ τοῦ διευθύνοντος λόγιου κατόπιν ἠκολούθησε πετροπόλεμος, ἐξ οὗ ἐτραυματίσθησαν στρατιῶται καὶ κλῆτῆρες ἕως ὅτου συνελήφθησαν οἱ *ὁπλαρχηγοὶ* καὶ ἔληξε τὸ δρᾶμα, προσενεχθείσης μικρᾶς θυσίας εἰς τοὺς ἀλαλιπόρους νεκροὺς.

Ἀρχαὶ δηλώσεων! Ἐν Ἀταλάντῃ τὸ ἀποτέλεσμα, δηλωθέντος οἴνου εἰς λιμικὴν πόλησιν ἀνέρχεται εἰς ὀκάδας 37.800, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καταναλώσεως ἀναβαίνει δρ. 860. Πιστεύομεν νὰ πληρωθοῦν διπλάσια οἱ ἐπὶ τοῦ φόρου ὑπάλληλοι.

Ἡ βαρελοκίνησις ἤρχισε ὁρμητικὴ ὡς κατακλυσμός. Ἡ ἀστυνομία ἂς συντείνῃ τὴν προσοχήν της. Θὰ περιέλθωμεν ὅλα τὰ τμήματα καὶ θὰ ἴδωμεν τίς ὑπαστυνόμος μᾶλλον εὐσυνείδητος.

Ὁ ἱπποκόμος τοῦ κ. Καμπάνη, ἐπεστέθη χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐν κεφῷ διατελῶν κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ βοηθοῦ τοῦ Γ' τμήματος, δι' ἐγχειριδίου ἔν τινι καφενείῳ τῆς Ὁδοῦ Ἀθηνᾶς. Καὶ μετὰ τὴν ἐπίθεσιν συνελήφθη ὁ ἱππότης!

Ὁ Δήμαρχος Μεθώνης ἐπυροβολήθη δὶς ἐξ ἐνέδρας, εὐτυχῶς ὅμως οὐδὲν ἔπαθεν. Ἐφέτος ἡ στατιστικὴ φονευθέντων, τραυματισθέντων, πυροβοληθέντων δημάρχων εἶνε ὡς πρὸς τὸν πλοῦτον τῶν ὁμογενῶν.

Ὁ ἀγαπητός μας Δήμαρχος ἔκαμε ἕνα πελώριο Δημαρχόπουλο. Νὰ τὸ χαιρώμεθα!

Ἡ κυρία Λεωνίδα Δεληγεώργη ἔτεκεν ἄρρεν ἐν Παρισίοις.

— Εὐφήμου μνείας δέον νὰ τύχῃ καὶ ὁ ἐκ τῶν τριῶν πρωτευσάντων νεοφύτων Εὐελπίδων εὑρυὴς καὶ φιλομαθὴς νέος κ. Λεωνίδας Σπανίδης, ἀδελφὸς τοῦ διακεκριμένου ἐν Σύρῳ ὁμωνύμου εἰσαγγελέως.

— Προσκαλοῦνται πάντα τὰ ἐν Ἀθήναις μέλη τῆς «Δέσχας τῶν Μικρασιανῶν Σπουδαστῶν» εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν, συγκαλουμένην σήμερον περὶ ὥραν 8 1(2 μ. μ. εἰς τὸ ἐν ὁδῷ Θεμιστοκλέους καφενεῖον, ἀπέναντι τοῦ Παρθεναγωγείου Σουρμελῆ.

— Ἀπόψε ἐν τῷ *Παραδείσῳ. Εἶνε Γρελλὴ* καὶ *Βαβυλωνία*.

— Τὴν ἑσπέραν ταύτην ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι» ἡ μεγαλοπρεπὴς τραγῳδία *Ἡ ἀπαγχόνισις τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'*. Ἡ αὐρορὰ προμηνύεται μεγίστη ἐξ ἐθνικῆς εὐλαβείας πρὸς τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς τραγῳδίας.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐπιγραφῇ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον ὡς ἑξῆς: *«Ὅπου ὁ μὴ Νομομαθὴς Δήμαρχος βάζει τὰ γυαλιὰ τῶν Νομομαθῶν Συμβούλων»*. Οὐδέποτε οἱ δικηγόροι Σύμβουλοι τοῦ Δήμου ἀνέπτυξαν τόσην δύναμιν σοφιστείας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φανοῦν ἀλάθαστοι καὶ ὅτι τὰ λόγια των εἶνε θέσφατα, ὅσον κατὰ τὴν κωμικὴν πράγματι συζήτησιν, κωμικὴν ἀπέναντι ῥητῶν ἄρθρων τοῦ νόμου ἥτις ἐγεννήθη ἀπέναντι τοῦ λίαν κομίμου καὶ δικαίου καὶ εὐγενεστάτου κλεισίματος τῆς πόρτας 8 κατ' ἐντολὴν τοῦ Δημάρχου ἀπήντησεν ἐν τῇ πορείᾳ της ἡ ἐσχάτως συστηθεῖσα ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπή. Κωμικωτέραν δὲ κατέστησεν τὴν συζήτησιν ἡ τραγικὴ διεκτραγώδησις αὐτῆ διὰ τῶν στηλῶν τοῦ *Αἰῶνος*, τοῦ ὁποίου πακτικὴ γενεαλογικὰς ἔχουσα αἰτίας εἶνε τὸ νὰ φουσκώνῃ πάντοτε τὴν μυΐγαν καὶ νὰ καταπίνῃ χοῖρον ὁλόκληρον.

Ἔχει τὸ δικαίωμα **ἐκ τοῦ Νόμου** τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον νὰ ἐξελέγχῃ τὴν διαχείρισιν τοῦ Δημάρχου πρὸ τῆς ἐν τῷ Νόμῳ ὁριζομένης ἐποχῆς διὰ τὴν ἐξέλεγξιν τοῦ ἀπολογισμοῦ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Οἱ μὲν Οὐλεράδες (νομομαθεῖς) τοῦ Συμβουλίου λέγουσι, *καὶ*, στρεβλόνοντες συνῳδὰ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ὃ μετέρχονται—τοῦ δικηγόρου—καὶ τῆς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἀφιλοσοφήτου νομικῆς ἐπιστήμης ἐπερχομένης βλάβης εἰς τὸν ἐγκέφαλον, τὸ ῥητὸν γράμμα τοῦ δημοτικοῦ Νόμου· ὁ δὲ μὴ νομομαθὴς Δήμαρχος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀβλαβὴ ἔχων τὸν φυσικὸν αὐτοῦ νοῦν, διατείνεται· ὄχι!

Ποῦ ζητητέον τὸ Δίκαιον; Ἐν τῷ νόμῳ, καὶ ὁ νόμος εἶνε ῥητὸς εἰς τὰ ἄρθρα 110 καὶ 111, καθ' ἃ ἡ ἐξέλεγξις τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως ἤτοι τοῦ ἀπολογισμοῦ γίνεται μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους. Ἀλλ' ὁ *ἀρμενοπουλίζων* συντάκτης τοῦ *Αἰῶνος* ὅστις διαπαρτύρεται πάντοτε καὶ πάντοῦ ὅτι οὐδέποτε εἶνε Ἑβραῖος—δηλαδὴ στενὸς—εἰς τὰς ἑρμηνείας του, καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐν πολλοῖς δικαίως δύναταί τις νὰ ἐγείρῃ ἀντισημιτικὸν διώγμὸν (αὐτὸ εἶνε ἀστεῖον) χωρίζει τὸν ἀπολογισμὸν ἀπὸ τῆς Δημοτικῆς διαχειρίσεως, καὶ λέγει ἐκεῖνον μάλιστα, ἐγὼ ὁ Σύμβουλος δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἐξελέγξω, εἰμὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους, καὶ ἀκριβῶς τὴν ά. Ἀπριλίου, ἀλλὰ τὴν δημοτικὴν διαχείρισιν δικαιοῦμαι νὰ τὴν ἐξελέγχω πάντοτε, διότι ἄλλο ἀπολογισμὸς καὶ ἄλλο δημοτικὴ διαχείρισις, πρὸς δὲ ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ νόμου ὅστις ἐν ἄρθρῳ 49 λέγει ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὸ *νὰ δίδηται εἰς αὐτὸν πᾶσα δυνατὴ ὠφέλεια καὶ εἰς τὸ νὰ ἀπομακρύνηται ἀπ' αὐτὸν πᾶσα ζημία*. Καὶ λοιπὸν, ἐξακολουθοῦν νὰ λένε οἱ Οὐλεράδες, ἐὰν τύχῃ ποτὲ κακοήθης Δήμαρχος νὰ συμφωνήσῃ μετὰ κακοήθους Εἰσπράκτορος καὶ ἀρχίσουν νὰ σπαταλῶσι τὴν περιουσίαν τοῦ Δήμου, πῶς θὰ

δυνηθῇ τὸ Συμβούλιον ν' ἀπομακρύνῃ σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον ἀπὸ τοῦ Δήμου πᾶσαν ζημίαν;

Τοιαύτη ἡ οὐλεμαδικὴ λογική, στηριζομένη ἐπί μιᾶς **πλάνης** καὶ ἑνὸς **σοφίσματος,** διότι τοῦτο ἀνέκαθεν προσιδιάζει εἰς τοὺς ἀνεκαθεν στρεβλωτὰς καὶ διαφθορεῖς παντὸς νόμου δικηγόρους: πλανᾶσθαι καὶ σοφιστεύεσθαι. Καὶ ἐπεὶ δὴ ὁ κ. Φιλήμων εἶνε ἐκ τῶν ἀριστευσάντων ἐν τῇ Νομικῇ, διὰ τοῦτο ὡς *ἄριστα* πλανᾶται καὶ σοφιστεύεται.

Ἐπὶ τῆς πλάνης. Ἡ ἐξέλεγξις προϋποθέτει λογαριασμούς, κύριοι οὐλεμάδες, ναὶ ἢ ὄχι; Λοιπόν, κατὰ τὸν νόμον, δύο καὶ μονο ἔχομεν λογαριασμοὺς τοῦ Δήμου: ὁ λογαριασμὸς τὸν ὁποῖον (ἄρθρ. 110) ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ καταστρώνει *τὸ πολὺ 2 μῆνας μετὰ παρέλευσιν τοῦ ἔτους*, καὶ ὁ παρὰ τοῦ δημάρχου (ἄρθρ. 111) ὕστερα καταστρωμένος λογαριασμὸς **τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως.**» Λογαριασμὸς τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως! Εἶνε τοῦτο σαφὲς, ἢ ὄχι; Ὁ λογαριασμὸς αὐτὸς, περὶ οὗ ἐμιλεῖ ὁ νόμος, ὠνομάσθη ἔπειτα ἐπὶ τὸ νεωτερικώτερον *ἀπολογισμός*. Καὶ τώρα τίς δὲν γελᾷ, ὅταν διαβλέπῃ τὴν ἀπὸ σκοποῦ πλάνην τῶν οὐλεμάδων διϊσχυριζομένων: ἄλλο=δημοτικὴ διαχείρησις καὶ ἄλλο ἀπολογισμός. Καὶ ὅτι αὐτὸν δικαιοῦνται ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐκείνην δὲ ἑκατὸν φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλας ἑκατὸν τὴν νύκτα νὰ ἐξελέγχουν! *ἀπολογισμὸς* ἄνευ τῆς διαχειρίσεως δὲν θὰ ᾖ τίποτε· εἶνε ἕνα ἀγγοῦρι, τὸ ὁποῖον κρέμεται μοναχό του εἰς τὸ κενόν. Συμβιβάζεται τοῦτο μὲ τὰς φυσικὰς γνώσεις τοῦ κ. Φιλήμονος; Ἢ πρέπει ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν, ὃν γεννᾷ ἡ κατὰ Δημάρχου ἀντιπολίτευσις; Ὁ ἑρμηνευτὴς τοῦ νόμου σας Ἀντωνιάδης εἶνε ἐπίσης σαφὴς ὅσον καὶ ὁ νόμος: α' Ὁ δὲ Δήμαρχος, λέγει, ὀφείλει »νὰ συντάξῃ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸν μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του »τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ ἀμφοτέ»ρους διὰ νὰ τοὺς ὑποβάλῃ εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τὴν » α. Ἀπριλίου, *καθ' ἣν συνέρχεται τοῦτο πρὸς ἐξέτασιν* »*καὶ ἐκκαθάρισιν τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ* **καὶ πρὸς »ἐξέλεγξιν τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως τοῦ δη»μάρχου.**»

Ὥστε μόνον τὴν α. Ἀπριλίου δικαιοῦται τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον νὰ ἐξελέγῃ τὴν δημοτικὴν διαχείρησιν. Οἱ δικηγόροι, οἵτινες ποῖοι ὀλίγον ποῖοι πολὺ πάσχουν ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς παραρροσύνης, τὸ λεγόμενον λογοδιάρροια, δύνανται καὶ μετὰ τὰ ἐναργῆ αὐτὰ κείμενα νὰ ἐξακολουθοῦν *τσαμπουνοῦντες*· ποῖος τοὺς ἀκούει;

Ἐπὶ τοῦ σοφίσματος· ἤτοι, πῶς θὰ ἐπαγρυπνῇ τὸ Συμβούλιον, ὅταν δὲν ἔχῃ ἀένναον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξελέγχειν; Πρῶτον δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἐρώτημα μὲ τὸν ἔνοχον σκοπὸν τοῦ καταλύσαι ρητὸν ἄρθρον τοῦ νόμου, διότι ἕκαστος νόμος εἶνε ἓν σύνολον, καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἄρθρων του δὲν ἐπιτρέπονται πυγμαχίαι ὡς μεταξὺ τοῦ παλαιστοῦ Βοῦργερ καὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ. Τοῦτο φονεύει ἐκεῖνο· αὐτὸ πάγει εἰς τὰ μυθιστορήματα· ἀλλὰ δὲν πάει εἰς τοὺς νόμους· ἀλλὰ τὸ ἐξ ἐθελοβλακείας πεθεν ἐρώτημα ἔχει ρητὴν ἀπάντησιν ταύτην: ὅτι ἐν περιπτώσει Δημάρχου καὶ Εἰσπράκτορος σπαταλώντων ἐκ συνεννοήσεως τὸν δημοτικὸν πλοῦτον, ὁ Νόμος ἐφρόντισε νὰ δώσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ πάντοτε ἐξελέγχειν, ὅπερ ρητῶς ἠρνήθη εἰς τὸ Συμβούλιον, νὰ δώσῃ, λέγομεν, εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν, ἥτις, κατὰ τὴν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1852 ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔχει τὸ δικαίωμα *ὁσάκις* κρίνῃ ἀναγκαῖον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ δημοτικὰ ταμεῖα καὶ νὰ ἐλέγχῃ τὴν διαχείρησιν τοῦ Δημάρχου. Νομίζετε, κύριοι οὐλεμάδες ὅτι ὁ Δήμαρχος καταχρᾶται; Ἀποτάθητε εἰς τὸν Νομάρχην. Δὲν εἰσακούεσθε; Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν ὑπουργόν! Ἀποκρούεσθε καὶ ἀπὸ αὐτόν; Ἐλᾶτε εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποκαλύψατε τί συμβαίνει!

Τ' ἀνωτέρω λοιπὸν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ Δήμαρχος εὑρίσκεται ἐν τῷ δικαίῳ, ἐναντίον τῶν ἑνδεκα οὐλεμάδων τοῦ

Δήμου. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὁ κ. Νομάρχης, εἰς ὃν ἐξεκαλέσθη ἡ ὑπόθεσις, θ' ἀποδειχθῇ ἀρκετὰ *ὀλίγον* νομομαθής, διὰ νὰ δικαιώσῃ τὸν Δήμαρχον σύμφωνα μὲ τὸ ρητὸν γράμμα τοῦ Νόμου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΥΘΕΙΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 27 Αὐγούστου.

Θάνατοι ἀπὸ διαβάσματα παπάδων — Λύκοι — Σωράφικο ἐν νεκροταφείῳ — Φόνος διὰ μίαν καρποῦζαν ἢ δι' ἓν τσίμπημα.

Εἰς σὲ, φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι» τοῦ ὁποίου αἱ πύλαι, ὡς φιλανθρώπου οἴκου, εἰς πάντας τοὺς *πιστοὺς* ἀνοίγονται, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιλίου, ὡς *λαμπίκου* ἠτύχως τὸ τῆς ἀληθείας καὶ κοινωνικῆς προόδου θεῖον ρευστὸν ἀπορρέει, τὰς ὀλίγας μου ταύτας λέξεις μετὰ Δελιγιαννικῆς ὑποκλίσεως προσφέρω.

Δὲν θὰ γράψω περὶ καταστρεπτικῆς τινος βροχῆς· διότι ὁ τόπος μας καίπερ ἔχων πόλλους πύργους καὶ τέσσαρα νησιὰ δὲν παράγει ὅμως οὔτε τὸ ἑκατομμυριοστὸν τῆς σταφίδος καὶ τῶν σύκων τὰ ὁποῖα εἰς μόνον Πύργος καὶ ἕνα Νησὶ ἀλλαχοῦ παράγουσιν, οὔτε περὶ Βελενδζισμῶν, ὄχι διότι στερούμεθα Βελενδζῶν διότι θα ἐκοκαλιάζαμεν ὅλοι τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ διότι οὗτοι καλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἀδιαβρόχου τῆς *σμικρότητος* πέπλου. Οὐχ ἧττον ὡς μηδενιστικὴν βόμβα θὰ σοὶ ρίψω τὴν παράδοξον εἴδησιν: «Ὁ Θεὸς στρατολογεῖ...» Ἀφ' οὗ διὰ φελλάχων ὡς μᾶλλον φαίνεται, ἀποφασισικῶν καὶ τῶν ἀδιαλύτων αὐτοῦ ταγμάτων συνεπλήρωσε τὰς τάξεις, καλέσας αὐτοὺς διὰ τῆς χολέρας, ὡς *στρατολογικῆς ἐπιτροπῆς*, ἐπιδιδοῦσης ἀντὶ διαταγῆς πορείας «μικρὸ κόψιμο,» καὶ διὰ διαφόρων, ἀρκούντως ἐν τῇ τῶν *εὐλογιώντων* σχολῇ τὴν ἑαυτῶν καρτερίαν ἐπιδειξάντων, τας τῶν βαθμοφόρων, πρὸς οὓς τὰς *φλυκταίνας*, ὡς διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ των σημεῖα, ἐδωρήσαντο, ἐσκέφθη καὶ περὶ τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτοῦ ἐπιτελείου, καὶ, καπνοήσας, ὀλίγον ἀργὰ ἴσως, τὸ πετσωματικὸν τῶν μοναχῶν φρόνημα, ἀπέσχεν αὐτῶν, προτιμήσας νεαρὰ, ὡς καινούργιους ἀξιωματικοὺς ἀπὸ τῆς τῶν Εὐελπίδων Σχολῆς, πλάσματα, καὶ ἐν ὀλίγοις: ἡμέραις μᾶς ἁρπάζει περὶ τὰ **τεσσαράκοντα παιδάκια.** Μᾶς ἔφυγαν χωρὶς διφθερίτιδος ἢ κοκκίτιδος, ἄλλα μὲ ἁπλαῖς ἁπλαῖς ἀρρώστιαις σαράντα ἀγγελάδια, μᾶς ἀπεχαιρέτισαν ὅλα μὲ τὸ γλυκό τους χαμόγελο, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ γέλοιά μας, τὰ παιγνίδια μας, ἡ ἐλπίδες μας, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὰ κρατήσουν οὔτε τὰ φιλήματα τῆς μάνας, οὔτε αἱ προσπάθειαι τῶν καλῶν ἀληθῶς ἰατρῶν μας καλουμένων συνήθως ἀκαίρως, μετὰ τὰ ψυχοσωτήρια δηλαδὴ διαβάσματα τῶν παπάδων, ἅτινα σπανίως θαυματουργοῦντα, χρησιμεύουσι συνήθως ὡς εἰσαγωγικὸς πρόλογος τοῦ στερεοτύπου δράματος, (ἢ μελοδράματος παρ' ἡμῖν ὅπου τὸ μοιρολόγι δίνει καὶ παίρνει) ἡ «Κηδεία», ἀπὸ τοῦ ὁποίου προχθὲς μᾶς ἔδιωξεν, ὡς τὴν κυρίαν Ἀνζὲλ ἀπὸ τῶν α' Ὀλυμπίων, ὄχι ἡ ἀστυνομία, ἀλλ' ἡ εὐλογία, ἥτις ἐπὶ πολὺ περὶ τὴν πολιν μας περιφερομένη ὡς λωποδύτης περὶ κατοπτευομένην οἰκίαν καὶ μὴ τολμῶσα νὰ εἰσέλθῃ, ἐπόδησεν ἐπὶ τέλους ὡς διάβολος τοῦ Φάουστ· καὶ ἐννέα ἐν σμικρῷ, εἰς ἐξωκκλήσια μακρὰν τῆς πόλεως ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις ἐξώρισεν, ὁπόθεν ἐν τρισὶν ἡμέραις, νεαρὰ καὶ εὐάρεστος γυνὴ ὑπὸ τοῦ θανάτου ἁρπάζεται. Ἀλλ' ἀφίνω, καὶ ἴσως δὲν ὤφειλον, τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ μὲν, ὡς κοινότατον πλέον ἀτυχῶς ἐν Ἑλλάδι, τὸ δὲ, διότι ἐλπίζω ὅτι ταχέως θέλει μᾶς ἀφήσει καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὰς ἀξιεπαίνους ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν μας, καὶ τὰ φιλάνθρωπα τῶν κατοίκων αἰσθήματα.

Μετὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ en passant σοὶ εἴπω ὅτι ἐδῶ καὶ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 557)

Ὁ Ραοὺλ ἐμελλε νὰ ἐξορμήσῃ, ἀλλ' ὁ Λανδρὺ τὸν ἀνέστειλεν.

— Ἡσυχάσατε, εἶπεν· ἀπὸ δύω ὡρῶν ἡ ἀδελφή σας δὲν εἶναι πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, εὑρίσκεται νῦν πλησίον τῆς μητρός σας.

— Ὄχι, ἡ Ἐρριέττη εἶναι ἐδῶ· κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της διὰ τῆς κρυφίας θύρας ἐφοβήθη μὴ σαν κατ' αὐτῆς παγίδα καὶ δὲν ἀνεχώρησεν. ἐστη-

Ὁ Λανδρὺ ἐξέβαλεν ἐπιφώνημαν καὶ ὥρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου. Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθησεν αὐτῷ.

Ἡ οἰκία ἦν νῦν πλήρης κραυγῶν. Ἔξωθεν ἀνήρχετο θόρυβός τις ὑπόκωφος. Εἶχον ἀκούσει τὴν ἐκπυρσοκρότησιν οἱ διαβᾶται καὶ ἐσταμάτων πρὸ τοῦ μεγάρου. Ἡ ὑπηρέτρια, ἥτις ἐξήρχετο τοῦ δωματίου τοῦ βαρόνου, κατήρχετο τὴν κλίμακα λυσίκομος, παράφορος ἐκ τοῦ τρόμου.

Ὁ Λανδρὺ διῆλθε, χωρὶς νὰ σταθῇ, χωρὶς μάλιστα νὰ παρατηρήσῃ πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ δωματίου τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ὅπου δύο ὑπηρέται παρετήρουν τὸ τοῦ κυρίου των αἱματόφυρτον πτῶμα.

Ὁ Λανδρὺ καὶ ὁ Ραοὺλ διηυθύνθησαν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐρριέττης, τοῦ ὁποίου πᾶσαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί. Πανταχοῦ ἐζήτησαν, ἐφώνησαν, ἀλλ' οὐδέν.

Ἡ νεᾶνις εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ὁ Λανδρὺ ἀφήσας τὸν Ραοὺλ καὶ ἐξακολουθῶν τὰς ἀνωφελεῖς ἐρεύνας του ὥρμησεν εἰς τὴν κρυφίαν κλίμακα. Αἴφνης ἰδὼν φωτιζομένην αὐτὴν καὶ ἀκούσας κρότον ἐσπευσμένων βημάτων.

— Ἀ! εἶναι αὐτὴ, ἀνέκραξε.

Καὶ ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἡτοιμάζετο νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα, ἵνα παρακολουθήσῃ τὴν νεάνιδα, ὅτε αἴφνης τρεῖς κεφαλαὶ ἀνθρώπων ςφάνησαν.

Ἦσαν ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, ὁ υἱός του καὶ εἰς ὑπηρέτης φέρων φανὸν τῆς ἁμάξης.

Ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέδρο Κάστορα, ὁ κ. Βιολαὶν εἶχεν ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἁμάξης τοῦ μαρκησίου μετὰ τούτου, τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ Ἰωάννου.

Μετέβαινον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βιολαὶν ὅπου, κατὰ τὰς δοθείσας διαταγάς, ὁ μαρκήσιος ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν Ἐρριέττην πλησίον τῆς μητρός της. Ἐπεθύμουν νὰ προξενήσωσιν ἔκπληξίν τινα εἰς τὴν βαρόνην. Μὴ προειδοποιηθεῖσα περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἐπεφύλαττον αὐτῇ, ἡ βαρόνη κατεκλίσθη τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ ὥρᾳ. Ἡ Σουσάνα ἐπηγρύπνει ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρός της. Παρ' αὐτῆς δὲ ἔμαθον ὅτι ἡ Ἐρριέττη δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ μέγαρον Βιολαίν.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠθέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του. Ὁ Ἰωάννης γίνει ὠχρὸς ὡς νεκρός.

— Πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἂς ὑπάγωμεν μόνοι νὰ ζητήσωμεν τὴν Ἐρριέττην.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν διατί δὲν εἶναι ἐνταῦθα καὶ τί συνέβη, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος.

Ἀφήσας τὴν μαρκησίαν μετὰ τοῦ κ. Βιολαὶν καὶ τῆς Σουσάννης, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱός του ἐπέβησαν τῆς ἁμάξης καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ποντιὼ, ὅπου κατέβησαν. Τὸ ὄχημα εὑρίσκετο πάντοτε ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ. Ὁ ἡνίοχος ἐπὶ τῆς ἕδρας του, ἀνέμενε πιστὸς εἰς τὸ δοθὲν αὐτῷ ἐπίταγμα. Ἀναγνωρίσας τοὺς κυρίους του κατέβη κάτω ἀπὸ τῆς ἕδρας αὐτοῦ.

— Ποῦ εἶναι, ὁ Φιρμῖνος, ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν θέσιν του, κύριε, ἡ νεᾶνις δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη τῆς οἰκίας καὶ ὡς βλέπετε ἀναμένομεν πάντοτε. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω καλῶς τί συμβαίνει εἰς τὸ μέρος τοῦτο· πρὸ δύο ἢ τριῶν λεπτῶν ἤκουσα πυροβολισμόν.

Ὁ Ἰωάννης ἀνετίναχθη.

— Ἀ! πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἔντρομος, ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του!

— Συγκράτησον τὸν ἑαυτόν σου, Ἰωάννη, θάρρος, υἱέ μου, θάρρος!

— Μάλιστα, ἔλθετε, ἔλθετε ταχέως.

— Ἡ ὁδὸς εἶναι σκοτεινὴ, εἶπεν ἡ ἡνίοχος, ἀναμείνατε.

Ἀπέσπασεν ἕνα φανὸν ἐκ τοῦ ὀχήματος καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν νεανίαν.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς εἰσῆλθον εἰς τὴν στενωπὸν πορευόμενοι ταχέως. Ἐν τῷ βάθει αὐτοῦ εὗρον τὸν Φιρμῖνον, ὅστις καλλίτερον τοῦ ἡνιόχου εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐκπυσοκρότησιν καὶ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τέλους ἀπήντησεν.

— Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐγένετο ὁ πυροβολισμός· ὑπάρχει ἓν κακούργημα.

— Ἡ αὐτοκτονία, ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος.

— Φιρμῖνε, ὑπέλαβε, λάβετε τὸν φανὸν καὶ ἀκολουθεῖτε ἡμῖν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ἄνω αὐτῆς εὑρέθησαν ἀπέναντι τοῦ Λανδρύ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὁ βαρόνος ἀνετίναξε τὸ κρανίον.

Τοιοῦτον ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ τέλος του! Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μὴ φανῇ πολὺ αὐστηρὸς εἰς αὐτόν!

— Ἡ Ἐρριέττη, ἡ Ἐρριέττη ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μὲ φωνὴν περίλυπον.

οἱ λύκοι ἐσήκωσαν κεφάλι μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ τρυφερὰ ἀρνάκια ἀλλὰ ἐπιτιθέμενοι, ἔτσι καλὰ καθούμενα, καὶ κατ' ἀνθρώπων, ὡς οἱ μώλωπες συμπολίτου μας τρανῶς μαρτυροῦσιν, ὅτι πὸ νεκροταφεῖον μας μετεβλήθη εἰς χρυσορυχεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐχὶ ὀγκοι χρυσοῦ ἀκατέργαστοι ἀλλὰ δωδεκὰς λιρῶν πουρκικῶν καὶ γαλλικῶν εἰκοσαφράγκων, τίς οἶδε ὑπὸ ποίου καλῶς καὶ ὑπὸ τὰ μνῆμα ἐν τῇ τσέπῃ τηρηθέντων, ὑποτυχηροῦ τυμβωρίχου ἐξήχθησαν· καὶ ὅτι οἱ ναῦται τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Πανελληνίου ἑταιρίας, «Μακεδονία» ἐμαχαίρωσαν προχθὲς ἐν αὐτῷ τῷ ἀτμοπλοίῳ νέον τινὰ συμπολίτην μας κατὰ μικρὰν συμπλοκὴν, τὴν ὁποίαν «κλοπὴ καρπούζας» ἐκ μέρους ἐκείνων, ἢ «πείμπημα δούλας» ἐκ μέρους αὐτῶν, προεκάλεσεν, ἀφίνω τὰ λοιπὰ διἄλλοτε καὶ σπεύδω νὰ κατακλιθῶ, διότι μεσονύκτιον ἤδη ὄντος, φοβοῦμαι μὴ ξαναδῇ τὸ φάντασμα τὸ ὁποῖον ἤκουσε νὰ μουγκρίζῃ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν προγενεστέρας νυκτὸς εἰς τὴν γειτονιά μας σεβάσμιος ἱερεὺς· ὅστις ὅμως δὲν ἐκέρδισε, πρὸς τιμὴν τῆς ἀλήθειας, ἀπὸ αὐτὸ, παρὰ τρεῖς δεκάραις, διὰ τρεῖς *παρακλήσεις*· διότι ἡ καταργάραις ἡ γυναῖκες δὲν ἠξεύρω σὲ ποῖο ἡμερολόγιο τοῦ Διαβόλου εὑρῆκαν γραμμένο ὅτι τρεῖς *μόνον* παρακλήσεις πρέπει νὰ γείνουν γιὰ νὰ «σταυρωθῇ τὸ κακὸ», ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὔχου νὰ φυλάττουν ἡ εὐχαῖς τῶν παπάδων τὸ ἀγαπητόν σου.

Ὀρτέκι

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 27 Αὐγούστου.

Ἐξακολούθησις τῆς Ἐδλογίας — Ἡ πριγκήπισσα Θηρεσία — Φόνος — Θάνατος ἐκ πείνης.

Ἡ εὐλογία προχωρεῖ φονεύουσα καθ' ἑκάστην δέκα ἕως δώδεκα!

Ἀφοῦ δὲ γείνῃ καὶ συγχρωτισμὸς κατοίκων χωρίων προσβεβλημένων ὑπὸ τῆς νόσου μετὰ τῶν κατοίκων τῶν ὑγειῶν ἐν τῇ ἐν Μιστρᾷ γενομένῃ τριημέρῳ πανηγύρει, ἐν ᾧ χωρικοὶ καὶ κύριοι καὶ κυρίαι καὶ ἄμαξαι καὶ ἔμποροι καὶ χωρικαὶ καὶ γαϊδουράκια καὶ μπουζούκια καὶ κρασὶ καὶ νταούλια καὶ κομπογιαννίταις καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, τότε θὰ ἔχωμεν τὴν δεσποινίδα εὐλογίαν καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν χάρις τῇ πυρετώδει τῶν ἁρμοδίων δραστηριότητι.... πρὸς ἐξάπλωσίν της.

Τὴν πρὸς τὴν εὐλογίαν ὅμως προσοχὴν ὅλου τοῦ κόσμου ἀπέσπασαν πρὸς στιγμὴν δύο γεγονότα:

Τὸ ἓν εἶναι ἡ ἄφιξις τῆς πριγκηπέσσης Θηρεσίας, ἣν ἡμεῖς δὲν θὰ παρεπτροῦμεν, ἂν ἕνεκα αὐτῆς δὲν ἐκαθάριζεν ὁ δήμαρχος τὴν τόσῳ πρὸς τὰ βουσπάσια τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λίζει Αὐγείου ὁμοιάζουσαν πόλιν μας. Ἀτυχοὶ φρολογούμενοι! ἡ μύτη μιᾶς βαυαρέζας ἐθεωρήθη εὐαισθητοτέρα ὅλων τῶν μυτῶν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Διάγνωσις τοῦ Δεωπούλου καὶ αὐτή.

Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ φωμαντικὸς φόνος ἑνὸς νέου ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς γερο-πλατάνου, τὴν ὥραν καθ' ἣν τὰ πουλιὰ ἀπεχαιρέτιζον τὴν ἡμέραν καὶ τ' ἄστρα ἐχαιρέτιζον τὴν νύκτα. Τὰ αἴτια ἄγνωστα. Ὁ φονεὺς δὲν ἀνεκαλύφθη, ἕνεκα τῆς παραδόξου συμφωνίας ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Μιστρᾶ, νὰ τὸν ἀποκρύψουν. Ὁ ἀναχωρητὴς κ. Γαλινός καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Βράτιμος ἐργάζονται δραστηρίως.

Καὶ μία ἐξαίρεσις. Τὸ ταχυδρομεῖόν μας τακτικώτατον. Συγχαρητήρια πρέπουν εἰς τὸν ἠλεκτρικῆς δραστηριότητος καὶ αὐστηρᾶς τιμιότητος διευθυντὴν Ἀθανασόπουλον καὶ εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν Καισάριον, τὸ πάντοτε γελῶν γεροντάκι, τὸν θερμὸν τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» λάτριν, τὸν δη-

---

— Ὁ ἀδελφός της καὶ ἐγὼ ζητοῦμεν αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ Λανδρὺ, κρύπτων οὐχὶ ἐπιτηδείως τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ μαρκήσιος λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του καὶ σφίγξας ἰσχυρῶς.

— Θάρρος, εἶναι καὶ αὐτὸ νέα δοκιμασία, ἐσὺ ἰσχυρός!

Ἔπειτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Λανδρὺ, ἐξηκολούθησεν:

— Ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ βαρόνου.

Ἐνῷ ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱός του εἰσήρχοντο διά τινος θύρας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ αὐτοκτονήσαντος, δύο εἰρηνοφύλακες εἰσήρχοντο δι' ἄλλης θύρας.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, δύο μόνον εἶσθε;

— Δύο ἄλλοι εἶσι κάτω εἰς τὴν θύραν ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν εἴσοδον.

— Καλῶς· ἂς εὐαρεστηθῇ εἰς ἐξ ὑμῶν νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀστυνόμου ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ ὁ ἕτερος ἂς μείνῃ ἐνταῦθα.

— Λοιπὸν εἶνε αὐτοκτονία;

— Τοῦτο εἶνε εὐνόητον.

— Τῷ ὄντι ἡ χεὶρ αὐτοῦ κρατεῖ ἀκόμη τὸ πιστόλιον.

Εἷς τῶν πρακτόρων ἀπῆλθεν.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς, ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὰ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐξηπλωμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μ' ὅλην τὴν ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ἐνεργητικότητα, ὁ μαρκήσιος ἦτο ὠχρότατος καὶ λίαν συγκεκινημένος.

Ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ὁ θάνατός σου εἶναι ἡ σωτηρία ἐκείνων οἵτινες ἐπιζῶσιν· Ἰδοὺ ποῦ σ' ἔφερεν ἡ ἀργία, ἡ ὑποκριπία, ἡ πλεονεξία, ἡ πρὸς τὰς ἡδονὰς κλίσις, τὰ ἐλαττώματά σου.... Ἐνόησας ὅτι δὲν ἠδύνασο πλέον νὰ ζήσῃς καὶ ἔσχες τὸ θάρρος νὰ φονεύσῃς σεαυτόν. Εἴθε ὁ ἀξιοθρήνητος βίος σου καὶ τὸ φρικαλέον τέλος σου νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς παράδειγμα!... Πήγαινε, γαίαν ἔχοις ἐλαφράν· λησμονῶ καὶ σοὶ συγχωρῶ!

Ὁ μαρκήσιος στραφεὶς εἶδε τὸν Ραοὺλ εἰσερχόμενον.

— Ἀ! κύριε, κύριε! εἶπεν ὁ νεανίας οἰμώζων.

— Ραοὺλ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σοβαρῶς ἰδοὺ τὸ παρελθόν. ἐν πτῶμα· τὸ μέλλον εἶσθε ὑμεῖς, εἰς ἄνθρ!

Κατόπιν δεικνύων τὸν οὐρανὸν προσέθεσεν.

— Ὁ Θεὸς εἶναι κύριος πάντων!

Ἔπειτα νεύσας τῷ υἱῷ του καὶ τῷ Ραοὺλ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μετ' αὐτῶν.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος τῷ Ραοὺλ, ἂς σκεφθῶμεν περὶ τῆς ἀδελφῆς ὑμῶν.

— Οἴμοι! ἡ Ἐρριέττη ἔγεινεν ἄφαντος!

— Ἠξεύρω.

— Μάτην ἐζήτησα καὶ ἐφώνησα εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν, εἰς πάντα τὰ δωμάτια εἰσῆλθον.

— Εἶσθε πεπεισμένος ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ;

— Οἴμοι εὑρίσκομαι εἰς τρομερὰν ἀνησυχίαν... Ὦ! δυστυχὴς ἀδελφή μου!

μοκρατικὸν, τὸν σφοδρὸν ἐχθρὸν τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι κάτι τι ἐκτακτον διὰ τὸν ζῆλόν του.

Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ἀστυνόμος εἶναι Ζουλοῦ!!! Κραυγὴ λύσσης καὶ ἀγανακτήσεως ἐξέφυγε τοῦ στήθους μου, ὅτε σήμερον τὸ πρωὶ, ἀνοίγων ὡς συνήθως τὰ παράθυρόν μου, ἴν' ἀναπνεύσω τὸ δροσερὸ καὶ εὐῶδες ἀέρακι τῆς πρωΐας, ἠναγκάσθην νὰ κλείσω τὴν μύτην μου ἀπὸ τὴν δυσώδη ἀποφορὰν, ἥτις μὲ προσέβαλε. Ζητῶ ν' ἀνακαλύψω τὴν αἰτίαν καὶ τί βλέπω! νομίζετε; Τὸ πτῶμα δυστυχοῦς παράφρονος, ἀποθανόντος ἐκ **πείνης!!** εἰς τὰς ὁδούς!!!

Ταΰγετος

Πρέπει οἱ Ἕλληνες τῆς Ρωμυλίας ν' ἀποφεύγωσι τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν;

Οἱ δοῦλοι τὸ πάλαι ἀπηλλάσσοντο τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· μόνον οἱ ἐλεύθεροι πολῖται εἶχον τὸ πολύτιμον δικαίωμα νὰ ὑπηρετῶσι στρατιωτικῶς τὴν πατρίδα. Σήμερον δοῦλοι δὲν ὑπάρχουσιν, ἀλλ' εἶνε ἢ γίνονται δοῦλοι, ὅπως ἐκουσίως ἀποφεύγωσι τοὺς εὐγενεῖς μόχθους τοῦ στρατιωτικοῦ βίου ἢ ἀκουσίως ἀποκλείωνται αὐτῶν.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία γενομένη προνομιοῦχος ἐπαρχία τῆς Τουρκίας ἀπήλλυσε καὶ τοῦ δικαιώματος νὰ φρουρῆται ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς τέκνων. Οἱ μετὰ μαχαρὰν τύφλωσιν ἰαθέντες τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν τολμῶσι ν' ἀτενίσωσι πρὸς τὸ φῶς· τούναντίον δὲ καμμύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἂν ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν οἰκτρὰν κατάστασιν. Τὸ αὐτὸ πάθημα παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς πρώτον ἀπελευθερουμένους. Τὸ παράδειγμα δυστυχῶς ἔσχομεν πρόσφατον ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Οὕτω καὶ ἐν Ρωμυλίᾳ οἱ Ἕλληνες ἀποδυσπετῶντες τὴν στρατιωτικὴν θητείαν, ἐκ παντὸς τρόπου προσπαθοῦσι ν' ἀποφεύγωσιν αὐτήν. Δὲν ἀπιστοῦμεν τοὺς ὁμοεθνεῖς μας ἐκείνους, οὐδὲ καταγινώσκομεν αὐτῶν δειλίαν ἢ μαλθακότητα· γινώσκομεν ὅτι ὑπάρχουσι πράγματα τινὰ καθιστῶντα αὐτοῖς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἐπαχθῆ. Ἡ κοβέρνησις τοῦ Ἀλέκου πασᾶ, παραγνωρίζουσα ἐκ προθέσεως τὴν ἰδιάζουσαν θέσιν τῆς προνομιούχου ἐπαρχίας, μετατρέπει τὰ πάντα ἐπὶ τὸ βουλγαρικώτερον, πιέζουσα τοὺς Ἕλληνας. Τοὺς νεοτυλλέκτους τῶν ἑλληνικῶν διακωμωδιῶν ἐκπενδονίζει εἰς τὰ βουλγαρικώτατα τῶν μερῶν, ἀναγκάζει δὲ αὐτοὺς εἰς βουλγαρικὴν γλῶσσαν καὶ εἰς βουλγαρικὴν στολὴν (ἐν τίνι δικαιώματι;), οὐδένα δὲ σχεδὸν Ἕλληνα ἀξιωματικὸν προτελαβεν, ἐνῷ οἱ Ἕλληνες πολῖται τῆς τοπαρχίας ἐδικαιοῦντο νὰ ἔχωσι καὶ ἐν τῷ στρατῷ ὁμοεθνεῖς καὶ ὁμογλώσσους ἀρχηγοὺς, οἵτινες βεβαίως δὲν ἤθελον ὑπηρετεῖν τὴν κοινὴν πατρίδα μὲ ὀλιγωτέραν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἢ οἱ Ρωσσοι, οἱ Τσέχοι, οἱ Βούλγαροι καὶ ἄλλοι. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως οἱ Ἕλληνες τῆς Ρωμυλίας ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωνται προθύμως εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος. ἀποτίνοντες τὸν εὐγενέστατον τοῦτον φόρον. Πεποίθαμεν δὲ ὅτι καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Ρωμυλίας θὰ φιλοτιμηθῇ ν' ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου πᾶν ὅτι καθιστᾷ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου δυσχερῆ τοῖς Ἕλλησιν.

Ἐνθυμεῖσθε, Ἕλληνες τῆς Ρωμυλίας, τὰ ἐθνικά μας ἄσματα:

«Παιδιὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὁρμᾶτε καὶ σπαθιὰ
κρατεῖτε μ' ἕνα χέρι, μὲ τ' ἄλλο τὴ φωτιά.»

Ἰδοὺ ἡ πατρὶς τώρα σᾶς προσφέρει τὰ ὅπλα, μὴ ἀπωθεῖτε αὐτά. Μὴ λιποτακτῆτε, Ἕλληνες! Προσέρχεσθε μᾶλλον πλείονες ἢ ὅσοι κληροῦσθε.

Β. Σκορδέλης.

ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον γράφει ἡμῖν περὶ Τούτουνα ἐκ Τριπόλεως φίλος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 Αὐγούστου:

Ὅτε ὁ Τούτουνας προσελθὼν εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσῆχθη εἰς τὰς φυλακὰς Τριπόλεως, συνήντησε δημοδιδάσκαλόν τινα ἐν αὐταῖς, πρὸς ὃν λέγει; «Θέλω νὰ μάθω νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω· εἶνε εὔκολον.» — «Εὐκολώτατον, λέγει αὐτῷ ὁ δημοδιδάσκαλος, ἐγὼ ὑπόσχομαι νὰ σὲ μάθω ἀνάγνωσιν εἰς μίαν ἑβδομάδα.» Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον· ὁ Τούτουνας ἔλαβεν εἰς τὰς στιβαρὰς χεῖράς του τὸ Ἀλφαβητάριον καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκεται τὸ *ἄλφα βῆτα*. Αἱ πρόοδοι αὐτοῦ ἦσαν τοιαῦται, ὥστε μετὰ δύο ἑβδομάδας ἠδύνατο ν' ἀναγινώσκῃ σχεδὸν ἐλευθέρως. Ὁ δικηγόρος Τριανταφυλλάκος ἀνέφερε τὸ περιστατικὸν εἰς τὸν τότε διευθυντὴν τοῦ Διδασκαλείου κ. Σκορδέλην, ὅστις οὐκ ὀλίγον εἶχεν ἐργασθῆ καὶ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακισμένων. Ὁ κ. Σκορδέλης ἔπεμψε διὰ τοῦ εἰρημένου δικηγόρου πρὸς τὸν Τούτουναν τὸ διδακτικὸν βιβλίον του «Οἱ γονεῖς τοῦ Ρήγα.» Ὁ Τούτουνας ἐπεδόθη ἐπιμόνως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ. Πολλάκις ἐλησμόνει νὰ λάβῃ τροφὴν, τάσην τροφὴν εὕρισκεν ὁ *ἁμαρτωλὸς* ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου. Ἐντὸς μηνὸς τὸ διῆλθε δίς. Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ κ. Σκορδέλης λαμβάνει διὰ τοῦ κ. Τριανταφυλλάκου τεχνικώτατα ἐξειργασμένην ἐκ πύξου πίπαν. Ἐστέλλετο αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Τούτουνα εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ βιβλίον, «τὸ ὁποῖον, ἔλεγεν, ἂν εἶχεν ἀναγνωσμένον προτήτερα δὲν θὰ ἦτο τώρα εἰς τὰς φυλακάς.»

Ἀφίσομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ κάμουν τὰ σχόλια καὶ νὰ ἐξαγάγωσι συμπεράσματα.

ΘΗΒΑ

Καὶ ἔφυγα χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω,
καὶ μ' ἔρριξε ἡ τύχη μου 'ς τὰς ἐπταπύλους Θήβας...
φιλῶ τὸ χῶμα τῶν Θηβῶν τὸ καταλασπωμένο,
καὶ τοῦ στρατοῦ μας προσφωνῶ ἐκείνας τὰς καλύβας.
Ἰδοὺ ἐμπρός κι' ὁ Κιθαιρὼν κι' ὁ Ἑλικὼν παρέκει,
μ' ἀπὸ τῆς Μούσαις οὔτε μιᾶ 'ς τὴν κορυφή του στέκει.

Χαῖρε, ὦ πόλις τῶν Θηβῶν, ἑστία ἐγκλημάτων!
ὦ! χαίρετε Λαβδακιδῶν ἀνόσια ἐδάφη,
χαῖρε, ὦ πόλις τῆς Σφιγγὸς καὶ πόλις τῶν τεράτων,
ὦ! χαίρετε ἀνέροι τῶν *Ἐπιγόνων* τάφοι.
Χαίρετε κάμποι, φάραγγες, κοιλάδες, βρύσαις, ὄρη,
καὶ σεῖς φουσταναλλάδες μου, φρικτοὶ μαχαιροφόροι.

Ἀλλ' ὅμως χαίρετῶ καὶ σέ, ὦ τῶν Θηβῶν ταμεῖον,
ποῦ νέας δάφνας καὶ τιμὰς ἐπροσθέσες 'ς τὰς πρώτας...
ὦ! χαῖρε πατριωτισμοῦ ἀκένωτον δοχεῖον,
ποὺ μανιώδεις ἐβγαλες 'ς τὸ ἔθνος πατριώτας.
Μόλις ἐμπρός μου ἔρημο καὶ ἄδειο σ' ἀντικρυζῶ,
καὶ πατριώτης γίνομαι καὶ θύρια τονίζω.

Τό πανηγύρι ἀρχινᾷ. . . πῶ! πῶ! καὶ τί ἀσκέρι!
ἡ φουστανέλλα ἡ λερὴ τριγύρω μου μαυρίζει,
τὴν βλέπω καὶ φαντάζομαι πῶς εἶμαι σὲ λημέρι,
καὶ καραοῦλι κλέφτικο ἀκούω νὰ σφυρίζῃ.
Τί λεβεντιὰ ἑλληνική! τί λάζοι εἰς τὴ μέση!
τί στρίψιμο τῶν μουσταχιῶν! τί λίγδα εἰς τὸ φέσι!

Μόλις τὰ μαῦρα μάτιά των ἐπάνω σου στηλώσουν,
εὐθὺς σοῦ ἔρχεται 'ς τὸν νοῦ ἡ ὄψις τοῦ Νταβέλη,
καὶ μιὰ ἰδέα σοῦ περνᾷ πῶς θὰ σὲ μαχαιρώσουν,
καὶ νοιόθεις κρύον ἵδρωτα εἰς ὅλα σου τὰ μέλη.
Κι' ἀκούεις τ' ἀρβανίτικα καὶ πίσω σου κ' ἐμπρός σου,
κ' ἂν ἦναι Ἕλληνες ρωτᾷς καὶ κάνεις τὸ σταυρό σου.

Ἀλήθεια πῶς ἐπρόκοψε ἡ νέα Ρωμηοσύνη!
ἔχει κλεινὴν πρωτεύουσαν, Συντάγματα καὶ νόμους,
ἀγάλματα 'στὸν Γλάδστωνα καὶ εἰς τὸν Γκίλφορδ στήνει,
χαράζει κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πυκνοὺς σιδηροδρόμους,
κι' ἀκόμη ἀπ' τὴ μέση της δὲν λείπει τὸ μαχαῖρι,
κι' ἀκόμη 'Αρβανίτικα ἡ γλῶσσα της προφέρει.

Ἰδοὺ καὶ ἡ Θηβαΐσαις μὲ φέσι καὶ τσεμπέρι...
τί λιγεραῖς ἀληθινὰ καὶ τί χαριτωμέναις!
ἕνα παιδὶ ἡ κάθε μιὰ βαστᾷ σὲ κάθε χέρι,
καὶ περπατοῦν ἀπὸ καρποὺς ἐρώτων φουντωμέναις.
Βλέπω τῆς τόσαις ὠμορφιαῖς αὐτῶν τῶν Ἀμαζόνων,
καὶ σκέπτομαι τὴν λεβεντιὰ τῶν νέων ἀπογόνων.

Μὰ ποιοὶ λοιπὸν ἐπέδραμον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
ποιὸς ἔρωτας ἐτόξευσε τῶν κυριῶν τὰ στήθη,
ποιαῖς χάριτες ἐκύκλωσαν τοῦ γάμου τὴν παστάδα,
καὶ τόσος κόσμος ἄσχημος καὶ μαῦρος ἐγεννήθη;
ποῦ ρόδα, ποῦ ἀλάβαστρος, ποῦ μάτι καὶ ποῦ φρύδι;
μακράν, μακράν μου τέρατα, γεμάτα μὲ **φτειασέδι.**

Ποῦ τὸ λοιπὸν εὑρίσκονται ἡ τόσαις Νεραΐδες; ...
ἀλλ' ὅμως ἂς κυττάξουμε καὶ 'λίγο πανηγύρι,
ἀπὸ κρομμύδια Χεοπος ὑψοῦνται πυραμίδες,
καὶ κάτω εἰς τοὺς πρόποδας παχεῖς γρυλλίζουν χοῖροι.
Καὶ μέσα 'στοῦ πανηγυριοῦ τὴ ζέστη καὶ τὴ λαύρα
μαγεύει τὰς αἰσθήσεις μου κρομμυδοφόρος αὔρα.

Ἀπάνω κάτω τρέχουνε τῆς Θήβας τὰ φακιόλια,
ὅ,τι ἐμπόρευμα κι' ἂν θὲς ἐκεῖ θὲ νὰ τὸ τύχῃς,
κουδούνια, σκούφους, σίδερα, τσουκάλια καὶ βραχιόλια,
πωλοῦνται καὶ μεταξωτὰ τριάντα λεπτὰ ὁ πῆχυς.
Ἀλλὰ καὶ τρίγωνα θὰ 'βρῇς πέντε λεπτὰ τὸ ἕνα,
μὰ καὶ γαλατομπούρεκα μὲ λάδι ζυμωμένα.

Ἰδοὺ ὁ Μάρκος Μπότσαρης ἐκεῖ ζωγραφισμένος
μὲ δυνατὴ λαδομπογιὰ σὲ μία *Καλαμάτα*...
μὲς 'στὸ θυμό του φαίνεται ὁ σβέρκος του βγαλμένος,
καὶ μὲς 'στῶν Τούρκων χύνεται τ' ἀόρατα φουσάτα.
Ἀλλὰ ἰδοὺ καμαρωτὸς ἀπάνω σὲ μανδήλια
κι' ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς μὲ ὅλη τὴ φαμήλια.

Κι' ἐξαίσιον πανόραμα κυττάζω σὲ μιὰ μάνδρα!
ἐδῶ ὁ Ναπολέωντας τραβᾷ νὰ πολεμήσῃ,
βομβομβολεῖ ὁ Σεϋμουρ ἐκεῖ τὴν Ἀλεξάνδρα,
ἡ νέα *Γιόρκη* παρεκεῖ καὶ δίπλα τὸ Παρίσι.
Πλὴν τί ἀνέλπιστος χαρά!... ἰδοὺ καὶ μαριονέταις,
Ἀράπηδες μὲ τούμπανα, Κινέζοι καὶ γριζέταις.

Ἐμπορευμάτων καὶ φωνῶν ὁπόση ποικιλία!
τετράποδα καὶ δίποδα ἀνάκατα φωνάζουν,
ἀκούεται παπιῶν, γηνῶν καὶ χοίρων συναυλία,
καὶ ζῶα κι' ἄνθρωποι μαζὶ πωλοῦν καὶ ἀγοράζουν.
Παντοῦ, παντοῦ ἡ κίνησις, παντοῦ τὸ πάρε δῶσε,
καὶ 'στὴ βοὴ συγχύζονται γένη, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι.

Κι' ἅμα ἡ Δύσις τῶν βουνῶν τὰς κορυφὰς χρυσώνῃ,
ἀρχίζει τότε νὰ κτυπᾷ ζουρνᾶς καὶ τουμπελέκι,
ἀρχίζει κι' ὁ Διόνυσος τὰ μάτια νὰ πυρώνῃ,
καὶ δός του πιὰ χορεύουνε **Μελιέτηδες κι' Ἀλιέκοι.**
Ἀλλὰ γιὰ γοῦστο πιὸ πολὺ καμμια φορὰ τυχαίνει
νὰ μένουν τέσσαρες νεκροὶ καὶ πέντε πληγωμένοι.

Τέτοια λοιπὸν θεάματα 'στὰς Ἑπταπύλοις εἶδα,
καὶ πιὸ παχὺς ἐγύρισα εἰς τὰς σοφὰς Ἀθήνας,
καὶ φέρω ὡς ἀνάμνησιν μιὰ κρομμυδοπλεξίδα,
ὀκτὼ γαλατομπούρεκα καὶ δυὸ θεμμένας χήνας.
Μὰ ἕνα μόνο σοῦ ζητῶ, **Μὴ Χάνεσαι,** χατῆρι,
ἐμὲ καὶ 'σταλλο τῶν Θηβῶν νὰ στείλῃς πανηγύρι.

Σουρῆς

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Καντών, 11 Αὐγούστου. Ταραχαὶ ἐξερράγησαν ἐν Καντῶν, συνεπείᾳ τοῦ τυχαίου θανάτου Κινέζου τινος. Ὁ ὄχλος νομίσας ὅτι ἐδολοφονήθη ὑπὸ Πορτογάλλων, ἐφώρμησαν κατὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν καταστημάτων καὶ ἔκαυσαν οἰκίας τινάς. Οἱ ξένοι κατέφυγον ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν πολεμικῶν πλοίων.

Παρίσιοι, 12. Ἐν τῇ ἐν Γανστάτ συνεντεύξει ὁ Βίσμαρκ καὶ ὁ κόμης Καλόνσκυ ἀνενέωσαν τὴν αὐστρογερμανικὴν συμμαχίαν δι' ἓξ ἔτη. Ἡ τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ρουμανίας προσχώρησις εἰς τὴν αὐστρογερμανικὴν συμμαχίαν ἐπεβεβαιοῦται.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 419. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,37. Τουρκικὸν δάνειον 10,62. Ἡνοποιημένον αἴγυπτ. 358. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25.33.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον **ΟΚΟΡΑΗΣ** *Α. Κωνσταντινίδου*

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κάτωθι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ παραπλεύρως τοῦ Γαλλικοῦ Καταστήματος, τὸ δὲ γραφεῖον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φωκίωνος κολλητὰ μὲ τὸ Ζυθοπωλεῖον τοῦ κ. Μπερνιουδάκη.

Εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἑλληνικὰ καὶ πωλοῦνται εἰς συγκαταβατικὰς τιμάς. Ἰδίως δὲ τὰ **ΒΙΒΛΙΑ** τῶν **σχολείων** πωλοῦνται εἰς μεγάλον ἐκπεσμόν.

Ὁ ἰππιατρος κ. **Γ. Πελάβιος** ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου μετῴκησεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ 17, οἰκίαν Ι. Λάμπρου, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς νεοδμήτου οἰκίας Καραπάνου, ὅπου οὗτος κατῴκει προηγουμένως.